

CINC SEGONS

Cinc segons. Era el temps que sabia que em quedava quan vaig veure aquella silueta, dibuixada suaument en la penombra. Subjectava amb fermesa un objecte metàl·lic, una arma. Tenia un pols segur i decidit. Vaig resseguir amb la mirada la trajectòria que seguiria la bala en cas que disparés; era una línia recta, directa al meu cor.

Sabia que no tenia escapatòria. Aquella ombra estava decidida a disparar. Si em quedava quiet, observant l'escena, dispararia; si girava cua per fugir, dispararia; si intentava obrir la boca per parlar amb ella, dispararia. La meva mort era segura i imminent.

Quatre segons.

Vaig veure un lleuger moviment, quasi imperceptible just al dit que tenia al gallet. Un moviment ràpid i segur. Un lleuger so metàl·lic va sonar en la foscor i el silenci de la nit. Just en aquell instant una gran explosió va sorgir del canó d'aquella pistola. Aquella explosió va fer que perdés l'oïda. Les meves possibilitats de sobreviure eren nul·les. Una peça metàl·lica va començar a sortir del canó, la bala.

En l'instant en què vaig veure la punta de la bala, la meva ment va començar a buscar una explicació a aquella situació. Algú em volia mort; però... qui?

El meu cervell necessitava trobar una resposta a aquella pregunta i va començar a treballar a una velocitat vertiginosa. Algú em volia mort i semblava que compliria el seu propòsit.

Tres segons.

La bala havia sortit completament del canó de la pistola. Ara es trobava a l'aire, seguint amb perfecció la trajectòria que havia previst jo feia tan sols dos segons.

Necessitava trobar respostes. Aquella ombra avançava lentament. Havia fet un parell de passes però no havia sortit de la penombra i encara no podia veure-li la cara. Estava segur que no era un assassinat fortuït, algú conegut ho havia planejat tot: aquella fosca nit, aquell carreró solitari, aquell fred i aquells primers flocs de neu de l'any...

En aquell instant, com un llamp, em va venir a la ment el responsable de tot allò, el responsable que la neu que s'acumulava sota meu s'acabés tenyint de vermell en pocs instants.

Dos segons.

La bala era a pocs mil·límetres de la meva pell. Aquella figura havia fet un altre pas i la seva cara es començava a il·luminar, però encara no podia reconèixer aquell rostre fred.

Havia recordat que feia una setmana en David m'havia demanat diners per comprar drogues. Ja ho havia fet altres vegades i li havia dit que no, però l'última vegada es va enfadar molt amb mi. Em va dir que em mataria, però no imaginava que en fos capaç. N'estava convençut: havia de ser ell, no podia ser ningú altre, era l'única persona que tenia raons per matar-me i estava a punt de saber-ho, estava donant el pas definitiu, el pas que posaria el seu rostre a la llum i que confirmaria les meves sospites. Vaig centrar la vista en la seva cara.

Un dolor insuportable em va penetrar al cor, vaig abaixar la vista, la bala havia desaparegut; era dins meu.

Un segon.

Una taca de sang va sortir al voltant del forat que havia deixat la bala. La sang va començar a caure sobre la neu i a tenyir-la de vermell, un vermell viu que em treia la vida. Vaig mirar l'ombra.

Uns cabells llargs, llisos i castanys s'il·luminaven per la tènue llum del fanal del carreró. Una cara llisa, prima i de pell blanca va sortir de la penombra. Tenia els llavis liles pel fred de la nit, les galtes enceses i la mirada clavada als meus ulls. Vaig reconèixer aquella cara a l'instant.

Era la Carla.

Tenia la mateixa mirada freda i sense vida que a la clínica. No imaginava que la seva addicció a les drogues pogués ser tan gran. Havia estat el seu tutor durant l'últim mig any. Pensava que havíem progressat per deixar la persistent addicció. Durant aquell temps la nostra relació s'havia fet molt estreta.

Estava clar que havia tornat a prendre drogues. Aquella reacció no era normal en ella.

Sabia que eren els meus últims instants de vida. Vaig caure a terra. Vaig notar la freda i suau neu que s'acumulava al terra del carreró.

Em sentia feliç, havia ajudat moltes persones que ho necessitaven a sortir de l'addicció de les drogues. Tan sols estava penedit d'una cosa a la meua vida. No era pas no haver tingut fills, no haver-me casat o no tenir diners, era simplement no haver pogut ajudar la Carla.

Vaig fer un esforç. Vaig somriure dèbilment i vaig tancar els ulls.

Notava com la vida se m'escapava per la ferida, com el cor deixava de bategar i com em resultava impossible moure'm.

Vaig gastar les meves últimes forces i vaig posar un somriure a la meua cara. Era feliç.

S'havia acabat tot, només podia esperar que algú ajudés la Carla i a tothom que ho necessités.

S'havien acabat els cinc segons.